

1 Una victòria accidentada

Clàudia havia guanyat. Era una batalla entre el videojoc i ella. No havia esmorzat a l'hora del pati ni havia jugat amb els companys de classe. Per a què cansar-se corrent d'un costat a l'altre?

–Sí! –va cridar, i els xiquets dels voltants la van mirar estranyats i amb ulls tan grans com boles del món–. M'he passat l'última pantalla. He vençut. Quina emoció!

Sí, ho havia fet. Després de setmanes de joc, d'enfadar-se, d'intentar obrir els budells de la maquineta, com

ja va fer amb la ràdio vella de la tieta que no sintonitzava cap emissora, per fi ho havia aconseguit. De seguida, va enviar un missatge al telèfon de sa mare. No va haver-hi resposta, com sempre.

–Els pares volen saber on som, els fills, però després només parlem amb les seues bústies de veu –marmolà Clàudia molt molesta per no poder compartir la seua alegria–. Així que entre en casa em connectaré a l'ordinador per a explicar els trucs que m'han funcionat als meus amics internautes –va pensar–. I em posaré el capítol que encara no he vist de la meua sèrie preferida.

CRASHH! Encara no havia baixat de l'autobús de tornada de l'escola i Clàudia ja anava per terra, feta una marmosa, com una d'aquelles madeixes de l'àvia enredades pel gat. Ella, la seua motxilla acabada d'estrenar, l'abric preferit, el xic que l'acabava d'atropellar i el seu patinet, ja orfe d'una rodeta. Tots bruts i fets un nyap.

–Aiii! Què ha passat? Tot em fa mal: on és la meua videoconsola? –va preguntar entre crits, ja banyada en plors que li feien rius a la careta.

Quan baixava de l'autobús, Clàudia seguia jugant amb el seu videojoc. Els ulls semblaven enganxats a la pantalla per un poder sobrenatural. Així que no es va adonar que venia un xic amb monopatí, a tota velocitat,

com si fugira d'una gran bèstia assassina. El colp no va ser fort per a ella, però sí per a la seua maquineta: després d'eixir volant com un bumerang, va estavellar-se contra l'asfalt i va aparéixer en quatre trossos davall d'un cotxe.

–Qui ets? Què ha passat? –va dir dirigint-se al patinador amb una veu tan forta que es va poder sentir a tot el barri i més enllà.

–Has baixat de l'autobús sense mirar. Vaja, sí que miraves... però només el teu videojoc. Estaves adormida, o què? No t'han ensenyat a caminar pel carrer? –replicà el xic-. Però com que veig que no tens res trencat, me'n vaig –i es va impulsar amb el seu patinet coix.

Passat l'ensurt, Clàudia va arregar la motxilla bruta, semblava que l'havia tret d'un contenidor de fem. I també tots els pedaços del seu videojoc, aquells que va poder trobar, clar.

«No és just –parlava tota sola-. Ja havia passat al nivell superior.»

Ding-dong, ding-dong! Va tocar el timbre diverses vegades. Els seus pares tornaven a fer tard.

–Una altra vegada! –es queixava-. I de nou la bústia

de veu! –exclamà mentre s’asseia a la porta de casa, amb el telèfon mòbil a la mà.

Així que va decidir que millor intentava tornar a la vida el videojoc.

–Ai! Però quin mal em fa la mà. Sembla que tinc agulles de cosir per dins.

–Clàudia. Ets tu? Què fas a terra? –va preguntar sa mare.

–Esperant-vos? –amb ironia, molt seriosa i enfadada, amb semblant d’animal salvatge a punt d’atacar.

–I vas feta un drap. Què t’ha passat? –va afegir son pare.

–I a vosaltres? Sempre arribeu tard i no em contesteu els missatges! –va cridar, de nou, banyada per una nova onada de llàgrimes.

–Filla, perdona –deia sa mare mentre l’abraçava i la besava–. Hem tingut una llarguíssima videoconferència amb Nova York, s’ha allargat més del compte. I després, a l’autopista, hi havia moltes retencions, semblava que anàvem de processó. Molt estressant. Però on t’has ficat? –insistia el pare–. Pugem cap a casa.

-M'ha atropellat un xic amb monopatí.

-Com és possible? No has mirat per creuar?

-Jo baixava de l'autobús i... m'he passat l'última pantalla del videojoc!

-Enhorabona! -van dir a la vegada els seus pares.

-Però, ara s'ha trencat la maquineta i no puc arreglar-la perquè em fa molt de mal la mà. I potser he perdut alguna peça.

-A veure? Però si està unflada com un globus! Anem al metge ara mateix.

-Noooo!

2 Jo no vull anar a la muntanya!

La metgessa ho va veure clar ben ràpid. Però Clàudia va haver d'anar a una sala blanca com un cotó-en-pèl, molt gelada, al final d'un passadís interminable de l'hospital, per a fer-se una radiografia. Poc després, estrenava el seu primer guix. S'havia trencat el canell de la mà dreta. No podria escriure, ni anar a classe i, pitjor, no podria jugar amb el videojoc. Bé, almenys, li quedava Internet, els jocs en línia, els amics de la xarxa...

